

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Ladislava Hejtmánka, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: **Řehák & Řehák, v.o.s.**, IČO 26003147
se sídlem Chorinova 23, Česká Třebová
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Krátkým
se sídlem K Blahobytu 2500, Pardubice

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2017, č. j. MV-138400-3/OBP-2017,
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Policejního prezidia České

republiky ze dne 8. 8. 2017, č. j. PPR-26318-12/ČJ-2016-990450. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání správních deliktů:

- a. dle § 76d odst. 1 písm. l) zákona o zbraních, ve znění účinném do 31. 7. 2017, tím, že jako držitel zbrojní licence v rozporu s § 39 odst. 1 písm. m) zákona o zbraních nezapisoval u 138 kusů zbraní údaje o zbraních kategorie A, B nebo C a střelivu do těchto zbraní, na které nemá vydán průkaz zbraně, do centrálního registru zbraní (dále jen „CRZ“),
- b. dle § 76d odst. 1 písm. q) zákona o zbraních tím, že jako držitel zbrojní licence v rozporu s § 39 odst. 1 písm. q) zákona o zbraních do 10 dnů neohlásil příslušnému útvaru policie změnu ráže nebo opravu zbraní mající za následek změnu kategorie 514 kusů zbraní,
- c. dle § 76d odst. 1 písm. s) zákona o zbraních, a to ve dnech 2. 1. 2016 až 28. 8. 2016, tím, že jako držitel zbrojní licence skupiny A, B nebo C porušil povinnost stanovenou
 - i. § 38 odst. 1 písm. b) zákona o zbraních tím, že jako držitel zbrojní licence skupiny A, B, nebo C přenechával zbraně nebo střelivo k manipulaci při prodeji své zaměstnankyni,
 - ii. § 38 odst. 2 písm. b) zákona o zbraních tím, že jako držitel zbrojní licence skupiny D přenechával zbraně nebo střelivo k manipulaci při prodeji své zaměstnankyni,
 - iii. § 38 odst. 3 zákona o zbraních tím, že jako držitel zbrojní licence skupiny E přenechával zbraně nebo střelivo k manipulaci při prodeji zaměstnankyni,

a to bez omezení přístupu této zaměstnankyně ke zbraním nebo střelivu, přičemž tato nebyla v době kontroly, tedy do dne 28. 8. 2016, držitelkou zbrojního průkazu skupiny D.

Za uvedené správní delikty byla žalobci uložena pokuta ve výši 40 000 Kč.

2. Soud žalobu zamítl rozsudkem ze dne 17. 5. 2021, č. j. 5 A 56/2018-63. Žalobce proti němu brojil kasační stížností, které Nejvyšší správní soud vyhověl rozsudkem ze dne 17. 5. 2023, č. j. 7 As 197/2021-23, a rozsudek zdejšího soudu pro nepřezkoumatelnost zrušil. Nejvyšší správní soud přitakal stížní námitce, že zdejší soud ve svém rozsudku nevypořádal žalobní námitku týkající se správního deliktu podle § 76d odst. 1 písm. s) zákona o zbraních, která spočívala v tom, že za sankcionované jednání není odpovědný stěžovatel, ale jeho zbrojír, a to podle § 76b odst. 1 písm. a) zákona o zbraních. Dalším stížním námitkám Nejvyšší správní soud nevyhověl.
3. Žalobce v žalobě uvedl, že co se týče porušení povinnosti dle § 39 odst. 1 písm. m) zákona o zbraních, tak k absolutní většině ze 138 kusů zbraní byla učiněna kontrolní zjištění spočívající např. v tom, že bylo do CRZ zapsáno výrobní číslo s chybou v jedné číslici, přičemž ale zároveň nebylo sporné ani pochybné, o jakou zbraň se jedná. Šlo tedy toliko o chyby v psaní, na které, pokud by se vůbec mělo jednat o správní delikt, nelze nahlížet totožně jako na situaci, při které by nějaká zbraň nebyla v CRZ zapsána vůbec.
4. Takových zcela nezapsaných položek bylo jen 7, leč i tyto zbraně byly řádně zapsány v dřívější listinné evidenci žalobce. Podstatné je také to, že dle žalobce u žádné ze zbraní reálně nehrozilo, že by bylo s těmito zbraněmi nebo jejich hlavními částmi fakticky nakládáno v rozporu s povinnostmi držitele zbrojní licence. Nemohla tak nastat situace, že by se nějaká zbraň podléhající registraci nebo její hlavní část mohla dostat mimo dozor státu.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

5. Žalovaný pak v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevěnoval žádnou pozornost tomu, že v případě 20 kusů zbraní je ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedeno, že jsou vedeny na ÚOOZ (Útvar pro odhalování organizovaného zločinu). Jedná se o skutečnost, na kterou žalobce poukazoval v odůvodnění svého odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a která znamená, že si označené položky nemohl žalobce zaevidovat v rámci CRZ, protože se nenacházely v době, kdy měl žalobce povinnost přepisovat evidenci do CRZ, a stále ještě nenachází v jeho držení.
6. Žalobce k tomu dodal, že z napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by při stanovení výše pokuty bylo vzato v úvahu, že se při převodu původní listinné evidence do CRZ musel vypořádat s několika tisíci evidovaných položek, kdy lze očekávat nějaká pochybení převážně charakteru písařské chyby.
7. Dále, řízení o správním deliktu dle § 76d odst. 1 písm. q) zákona o zbraních nebylo s žalobcem nikdy řádně zahájeno. V protokolu o výsledku kontroly ze dne 1. 9. 2016, č. j. PPR-20278-6/ČJ-2016-990450 (dále jen „kontrolní protokol“), ani v žádné z jeho příloh není provedena specifikace ani jedné ze zbraní, kterých se má toto porušení zákona o zbraních týkat. Ani v příkazu prvostupňového orgánu, č. j. PPR-26318-3/ČJ-2016, kterým bylo s žalobcem dne 27. 1. 2017 správní řízení pro označený správní delikt zahájeno, žádná taková specifikace dotčených zbraní uvedena není.
8. Žalobce proto považoval za nezákonný postup správních orgánů, kdy se tabulka s 514 kusy zbraní, kterých se má delikt týkat, objevila až v prvostupňovém rozhodnutí. Existuje sice příloha č. 10 ze dne 22. 5. 2017 k č. j. PPR-26318-10/ČJ-2016, která také obsahuje 514 položek nějakých zbraní. Nicméně z obsahu přílohy č. 10 a prvostupňového rozhodnutí nelze dovodit jakoukoliv souvislost mezi položkami tam uvedenými.
9. Nadto se žalobce domníval, že svým nakládáním s uvedenými zbraněmi neporušil povinnost vyplývající pro držitele zbrojní licence z § 39 odst. 1 písm. q) zákona o zbraních. Žalobce neprováděl žádnou opravu zbraní, ale úpravu spočívající toliko v úpravě nábojové komory tak, aby ze zbraně bylo možné vystřelit jen nábojem 6 mm Flobert s energií střely na ústí hlavně do 7,5 J. Již v kontrolním protokolu je pod bodem 4 nesprávně konstatováno, že žalobce provedl „opravy 529 ks zbraní mající za následek změnu kategorie“.
10. Žalobce podotkl, že je podstatný rozdíl mezi slovem oprava (navrácení vlastností, které věc ztratila v důsledku poruchy) a úprava (věc získá nové vlastnosti). Posledně citovaný paragraf ukládá ohlašovací povinnost jen ve dvou případech: při změně ráže zbraně a při opravě zbraně vedoucí ke změně kategorie zbraně. Žalobce ovšem prováděl úpravu, nikoli opravu.
11. Stejně tak žalobce neprováděl ani změnu ráže. Fakticky totiž nelze o změně ráže zbraně hovořit, pokud není prováděnými úpravami zasahováno do původního vývrtu hlavně, což u žádné z předmětných zbraní nebylo. Uvedené vyplývá z technických parametrů uvedených v tabulkách dle úmluvy C.I.P., podle kterých je pro střelu náboje .22 LR použitelný totožný vývrt hlavně jako pro střelu náboje 5,6 mm (.22) Flobert.
12. Provedené úpravy jednotlivých zbraní byly žalobcem řádně zaznamenány do evidence CRZ v době, kdy k těmto změnám došlo – dle přílohy č. 10 je to u každé zbraně k datu, ke kterému je u ní poprvé uveden zápis „přestavba na D dosud neschválena“. Tím žalobce plnil svoji povinnost dle § 73a odst. 7 zákona o zbraních. Jestliže by měl žalobce ještě i další povinnost hlásit ten samý údaj jiným způsobem do 10 dnů příslušnému policejnímu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

útvary, potom je zřejmé, kdy u každé ze zbraní tato lhůta uběhla a kdy se měl dopustit dotčeného správního deliktu. Tedy je také zřejmé, kdy u každé ze zbraní začala plynout lhůta jednoho roku ve smyslu § 77 odst. 3 zákona o zbraních, protože CRZ je systém, který vede policie, tudíž jsou jí známy informace v něm obsažené. Bylo-li řízení ohledně tohoto správního deliktu zahájeno dne 27. 1. 2017, nelze jej pro označený správní delikt vést ohledně zbraní, u kterých byla do CRZ zaznamenána „přestavba na D“ před 17. 1. 2016, protože u takovýchto zbraní již uplynula subjektivní dle § 77 odst. 3 zákona o zbraních. Takovýchto zbraní je v příloze 10 uvedeno 254 kusů ze všech 514 kusů.

13. Žalobce měl rovněž za to, že zápisem „přestavba na D dosud neschválena“ v CRZ u každé z 514 zbraní poprvé k datu, kdy došlo k provedení těchto úprav, učinil vše, co bylo v jeho možnostech, aby se orgánům státní správy na úseku zbraní a střeliva řádně dostalo informace, že se v případech předmětných zbraní nadále jedná o zbraně kategorie D. Žalobce se tak nemohl dopustit vytýkaného správního deliktu.
14. Kontrolní protokol dále uvádí, že žalobce započal zjištěný nedostatek odstraňovat již v průběhu kontroly, což spočívalo v tom, že žalobce znovu sdělil správci systému CRZ, že u předmětných zbraní se po provedení úprav jedná o zbraně kategorie D. Z přílohy č. 10 vyplývá i to, že výše uvedené informace obsahoval CRZ ještě nejméně k datu 22. 5. 2017, kdy prvostupňový orgán tuto přílohu opatřil. To znamená, že ještě na konci května 2017 nereagoval správce systému CRZ na opakované sdělení, že v případech předmětných zbraní se jedná o zbraně kategorie D, které se v CRZ neevidují. Jediný další možný krok, který však žalobce nemůže nijak ovlivnit, je odstranění těchto zbraní z evidence CRZ.
15. Garantem aktuálního stavu zbraní je Český úřad pro zkoušení zbraní a střeliva (dále jen „ČÚZZS“), jemuž žalobce všechny zbraně po faktickém provedení jejich úprav předložil ke kontrole a ověření. Po nich dle úmluvy C.I.P. a dle zákona č. 156/2000 Sb., o ověřování střelných zbraní a střeliva, ČÚZZS zbraně žalobci vrací a v CRZ je opět převádí žalobci, přičemž v CRZ zůstává zápis o tom, že došlo k přestavbě na zbraně kategorie D.
16. Stran správního deliktu dle § 76d odst. 1 písm. s) zákona o zbraních žalobce nejprve poukázal na zmatečnost kontrolního protokolu. Bod 7 kontrolního protokolu uvádí, že *„v době kontroly bylo zjištěno, že zbrojír přenechal zbraň fyzické osobě [zaměstnankyni žalobce]“, kontrolní orgán následně odkazuje na § 39 odst. 1 písm. b) zákona o zbraních, dle něhož je držitel zbrojní licence povinen kontrolovat, zda zbraň nebo střelivo nejsou používány k jiným účelům, než které jsou uvedeny ve zbrojní licenci, nebo zda nejsou používány osobami bez zbrojního průkazu příslušné skupiny.* Přestože tedy kontrolní protokol hovoří o porušení povinnosti fyzickou osobou – zbrojířem, vydaný příkaz a obě rozhodnutí kvalifikují tuto část věci jako jednání právnické osoby – držitele zbrojní licence.
17. Zákon o zbraních ve svém § 40 odst. 1 písm. a) ukládá zbrojíři povinnost *vydat zbraň nebo střelivo pouze fyzické osobě, která je u držitele zbrojní licence v pracovním, členském nebo obdobném poměru, a to pouze za předpokladu, že tato fyzická osoba je držitelem zbrojního průkazu příslušné skupiny a zbraň nebo střelivo používá pouze k účelu, který je uveden ve zbrojním průkazu.* Jestliže bylo v průběhu kontroly kontrolním orgánem shledáno porušení této povinnosti, potom mělo být vedeno se zbrojířem (a nikoli se žalobcem) řízení o jeho přestupku dle § 76b odst. 1 písm. a) zákona o zbraních.
18. Žalovaný se též nevypořádal s odvolací námitkou žalobce, že v souvislosti se správním deliktem dle § 76d odst. 1 písm. s) zákona o zbraních je ve výroku prvostupňového rozhodnutí konstatováno porušení zákona o zbraních v § 38 odst. 1 písm. b) [zbrojní

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

licence skupiny A, B nebo C], v § 38 odst. 2 písm. b) [zbrojní licence skupiny D] a v § 38 odst. 3 [zbrojní licence skupiny E]. Žalobce je držitelem zbrojní licence v rozsahu všech zmíněných skupin, nicméně je evidentní, že podstatou jednání, v němž je spatřován předmětný správní delikt, je přenechání zbraně k manipulaci při prodeji zaměstnankyni žalobce, která nebyla držitelem zbrojního průkazu skupiny D. Tedy se má jednat výlučně o činnost spadající pod skupinu zbrojní licence C – nákup, prodej nebo přeprava zbraní nebo střeliva, pro uvedení § 38 odst. 2 písm. b) a v § 38 odst. 3 ve výrokové části není žádného důvodu (skupina D – půjčování zbraní nebo úschova zbraní nebo střeliva, skupina E – ničení nebo znehodnocování zbraní nebo střeliva).

19. Z podkladů shromážděných pro vydání prvostupňového rozhodnutí přitom nevyplývá nepochybný závěr, že zaměstnankyně žalobce nějakou zbraní fakticky nakládala tak, aby bylo možné hovořit o přenechání zbraně její osobě. V žádném z podkladů totiž není popsáno, k jakému konkrétnímu nakládání se zbraní mělo ze strany zaměstnankyně žalobce dojít.
20. Přílohou č. 5 kontrolního protokolu je záruční list ze dne 8. 8. 2016 podepsaný příjmením zaměstnankyně žalobce. Nicméně případné vyplnění a podepsání prodejního dokladu ještě neznámá, že osoba, která doklad vyplnila a podepsala, také se zbraní osobně jakkoliv fyzicky manipulovala, včetně seznámení kupujícího s technickým stavem zbraně, se zásadami bezpečné manipulace a údržby zbraně a předvedení rozborky a sborky zbraně, což z označené listiny bez dalšího dovozuje žalovaný.
21. Rovněž obsah dohody o provedení práce ze dne 2. 1. 2016 nedokazuje, že by žalobce umožnil své zaměstnankyni faktické nakládání se zbraněmi a střelivem. To, že zde není výslovně zmíněno omezení, pokud jde o manipulaci se zbraněmi a střelivem, neznámá, že by již při sepsu dohody byl žalobce srozuměn s tím, že k takovéto manipulaci bude docházet. Příslušné omezení vyplývá přímo ze zákona o zbraních a jeho výslovné neuvedení v dohodě na tomto faktu nic nemění. Ani vymezení pracovního úkolu (prodávačka – zástup) nelze interpretovat v neprospěch žalobce, protože žalobce ve svém obchodě prodává i široký sortiment věcí, který nijak nespadá pod žádné z ustanovení zákona o zbraních a střelivu. Žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného, že skutková podstata inkriminovaného správního deliktu byla naplněna už uzavřením dohody o provedení práce.
22. Stejně tak je nesprávný závěr žalovaného o tom, že se přenecháním zbraně, které naplňuje skutkovou podstatu označeného správní deliktu, rozumí už poskytnutí možnosti jiné osobě se zbraní fakticky nakládat. Tento správní delikt je specifikován „přenecháním“, a nikoliv „poskytnutím“ možnosti.
23. Prokázání bezprostředního fyzického kontaktu neoprávněné osoby se zbraní patřící žalovanému je proto zcela nezbytným předpokladem pro závěr, že se žalobce označeného správního deliktu dopustil, což prokázáno nebylo. Na tom nic nemění ani obsah bodu 7 kontrolního protokolu, že předmětné osobně viděly dvě kontrolující osoby. V žádném z podkladů pro rozhodnutí však není dále uvedeno, jaké konkrétní nakládání se zbraní měli oba členové kontrolního orgánu vidět. Pod bodem 7 kontrolního protokolu je také uvedeno, že zaměstnankyně žalobce prováděla další prodej (zbraně) konečnému zákazníkovi. Tato formulace však neobsahuje informaci o tom, že došlo k jakémukoliv fyzickému kontaktu se zbraní.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

24. Žalovaný také nezohlednil, že po celou dobu probíhající kontroly, tedy i dne 8. 8. 2016, kdy byla v provozovně žalobce přítomna jeho zaměstnankyně, byl v provozovně žalobce přítomen i jeho zbrojír, který osobně činil ve vztahu ke všem zbraním, které jsou v držení žalobce jako držitele zbrojní licence, potřebné úkony v souladu s obsahem povinností, které jsou držiteli zbrojní licence uloženy zákonem o zbraních.
25. Závěrem žalobce navrhl, aby soud případně moderoval výši uložené pokuty.

Vyjádření žalovaného

26. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Uvedl, že ohledně správního deliktu dle § 76d odst. 1 písm. l) zákona o zbraních žalobce bagatelizuje zjištěná pochybení. Skutečnost, že zbraň není vedena v CRZ, znamená, že je mimo evidenční prostor, ve kterém se státní správa na úseku zbraní a střeliva může pohybovat a na základě uvedené evidence i nárokovat na držiteli zbrojní licence předložení jednotlivých zbraní nebo příslušného počtu střeliva. V případě, že držitel zbrojní licence zbraně přechovává a neuvede je v CRZ, může s nimi volně disponovat, aniž by musel v budoucnu dokládat, zda je legálně nabyt, převedl na oprávněnou osobu nebo takovou zbraň kontrolnímu orgánu musel předložit. Skutečnost, že u žalobce byly nalezeny zbraně, které nevedl v CRZ, může také znamenat, že jiné, v CRZ také nevedené zbraně jsou již mimo kontrolní možnosti státní správy a kontrolou nalezené zbraně taková změna teprve čekala.
27. Žalobce je vlastníkem zbraní, které jsou dočasně v dispozici Národní centrály proti organizovanému zločinu SKPV (dále jen „NCOZ“). To ovšem neznamená, že údaje k těmto zbraním neuvede v CRZ. Tuto povinnost za něj nikdo jiný splnit nemůže a to, že žalobcovy zbraně jsou předmětem šetření NCOZ, přičemž žalobcem nebyl zpochybněn jeho vlastnický vztah k nim, neznamená, že se z povinnosti uvést údaje ke zbraním do CRZ vyviní.
28. Žalobce svými tvrzeními odmítá přijmout skutečnost, že zbraně, střelivo a munice jsou velice nebezpečné předměty a svou povahou jsou způsobily vážným způsobem narušit veřejný pořádek a bezpečnost. Je v zájmu společnosti, aby povinnosti, které zákonodárce uložil držitelům zbrojní licence, byly důsledně vymáhány. Výše uložené pokuty je přitom v dolním pásmu možné výše a měla by být žalobcem vnímána jako upozornění na jeho pochybení.
29. Co se týče správního deliktu dle § 76d odst. 1 písm. q) zákona o zbraních, dle žalovaného lze informační povinnost splnit pouze skutečným oznámením uvedené změny příslušnému útvaru policie – pouhým zápisem takové změny do CRZ není povinnost splněna.
30. Řízení o všech správních deliktech bylo dle žalovaného řádně zahájeno převzetím příkazu ze dne 25. 1. 2017 žalobcem, který proti němu podal odpor. V dalším řízení byly žalobci předány všechny podklady pro vydání rozhodnutí, aby mohl řádně uplatnit svá procesní práva. V protokolu ze dne 22. 02. 2017, č. j. PPR-26318-9/ČJ-2016-990450, uvedl žalobce požadavek, aby byly doplněny informace, v které době mělo dojít k úpravám 529 kusů zbraní. Žalobce tvrdil, že úpravu těchto zbraní provedl v době delší než 3 roky.
31. Dne 2. 6. 2017 bylo žalobci doručeno Oznámení o ukončení shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí, možnost seznámit se se spisovým materiálem, doplnit ho, navrhnout provedení dalších důkazů a postoupení podkladů k vyjádření před vydáním rozhodnutí ze dne 22. 5. 2017, č. j. PPR-26318-10/ČJ-2016-990450, kde byl jako příloha doručen seznam všech zbraní, u kterých žalobce provedl úpravu ráže zbraně, včetně data, kdy k ní došlo.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

Uvedené údaje k těmto zbraním byly získány z CRZ a byly tam zapsány žalobcem. V řízení tak bylo prokázáno, že žalobce provedl u 514 kusů zbraní změnu jejich ráže.

32. K údajnému nedodržení lhůty dle § 77 odst. 3 zákona o zbraních žalovaný poznamenal, že povědomost o porušení povinnosti uvedené v § 39 odst. 1 písm. q) zákona o zbraních byla získána v průběhu kontroly, kdy poslední kontrolní úkon předcházející vyhotovení protokolu byl proveden dne 25. 08. 2016 a kontrola byla zahájena dne 8. 8. 2016. Řízení bylo zahájeno doručením příkazu dne 27. 01. 2017. Subjektivní lhůta tedy byla dodržena.
33. V prvostupňovém rozhodnutí je uvedeno, že v CRZ bylo 514 kusů zbraní s provedenou změnou ráže vedeno nejpozději ke dni 18. 5. 2017 pouze s poznámkou „*přestavba na D dosud neschválena*“. Oznámením změny ráže, která vedla ke změně kategorie zbraně z C na D, by došlo k vymazání údajů k těmto zbraním v CRZ, protože dle § 73a odst. 8 písm. a) zákona o zbraních se do CRZ zapisují údaje týkající se zbraní kategorie A, B nebo C, a nikoliv D. Ohlásit do 10 pracovních dnů změnu ráže zbraně mající za následek změnu kategorie zbraně měl provést žalobce u příslušného útvaru policie.
34. Ke splnění této povinnosti ze strany žalobce prokazatelně nedošlo. Tvrzení žalobce, že zbraně byly předány ČÚZZS, nepovažoval žalovaný za relevantní, neboť ČÚZZS není oprávněn provádět žádné změny v CRZ.
35. S odkazem na úmluvu C.I.P. a s ohledem na obsah ČSN 39 5002-1 – Civilní zbraně a střelivo, žalovaný konstatoval, došlo ke změně ráže zbraní. Nelze proto přisvědčit tvrzení žalobce, že se nedopustil jednání, které by naplňovalo skutkovou podstatu uvedeného správního deliktu.
36. Pokud jde o správní delikt dle § 76d odst. 1 písm. s) zákona o zbraních, žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí. Ve správním řízení bylo prokázáno, že byla uzavřena dohoda o provedení práce s vymezením pracovního úkolu „prodavačka – zástup“ s osobou, která nebyla držitelem zbrojního průkazu příslušné skupiny. Uvedená dohoda neobsahovala výslovné omezení přístupu ke zbraním a střelivu. V řízení nebyl ze strany žalobce předložen např. záznam o proškolení této osoby o tom, se kterými zbraněmi a střelivem smí, či nesmí manipulovat. Lze tudíž důvodně předpokládat, že žalobce porušil zákaz přenechávat zbraně nebo střelivo osobě, která není držitelem zbrojního průkazu příslušné skupiny. Odkaz na záznam, který byl proveden v kontrolním protokolu, není případný, v řízení lze vycházet pouze z předmětu řízení, jak byl vymezen v příkazu.

Jednání před soudem

37. Při jednání dne 17. 5. 2021 žalobce a žalovaný setrvali na svých procesních stanoviscích, odkázali na svá písemná podání a shrnuli svou argumentaci.
38. Žalobce následně obsáhle zrekapituloval obsah žaloby. Co se týče deliktu dle § 76d odst. 1 písm. q) zákona o zbraních, žalobce rozvinul žalobní bod tak, že považuje ohlašovací povinnost dle § 39 odst. 1 písm. q) zákona o zbraních po zavedení CRZ za nadbytečnou. Ohledně deliktu dle § 76d odst. 1 písm. s) zákona o zbraních žalobce rozvinul žalobní bod tak, že poznamenal, že domnělé porušení většího počtu ustanovení zákona zřejmě vedlo k uložení vyšší pokuty.
39. Žalobce rovněž uvedl nové žalobní námitky. Stran deliktu dle § 76d odst. 1 písm. l) zákona o zbraních brojil proti tomu, že byl při kontrole vyzván k předložení původní listinné evidence zbraní, přestože v době kontroly již platila povinnost zapisovat zbraně toliko do CRZ, a neměl tudíž povinnost vést a archivovat listinnou evidenci. Žalovaný tedy nebyl

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

oprávněn po žalobci požadovat její předložení, o čemž žalobce nepoučil; v tom žalobce spatřuje porušení zákazu sebeobviňování.

40. Návazně na to žalobce upozornil na to, že u některých položek v tabulce/seznamu 138 kusů zbraní není z obsahu tohoto seznamu (obsaženého v příloze č. 4 kontrolního protokolu a též ve výroku prvostupňového rozhodnutí) patrné, v čem je zápis dané zbraně vadný. Jako příklad uvedl položku 33, v níž je ve sloupci identifikujícím pochybení žalobce uvedeno „jejich a ještě 4“, z čehož není vůbec patrné, co je žalobci kladeno za vinu. Dále je zde řada zápisů, že je zbraň vrácena majiteli, kdy opět není zřejmé, co z toho žalovaný dovodil.
41. K deliktu dle § 76d odst. 1 písm. q) zákona o zbraních žalobce podotkl, že v oznámení o ukončení shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí bylo uvedeno, že změna kategorie zbraně u všech 514 kusů zbraní byla provedena nejpozději v roce 2015, z nichž ovšem 260 kusů zbraní žalobce v roce 2015 nevlastnil.
42. Ohledně deliktu dle § 76d odst. 1 písm. s) zákona o zbraních žalobce zmínil, že pokud docházelo k nezákonné manipulaci se zbraní ze strany zaměstnankyně žalobce, kterou sledovaly dvě kontrolující osoby, pak jí mohly a měly zabránit. Tyto osoby rovněž měly být vyslechnuty, aby bylo postaveno na jisto, o jakou manipulaci s jakou zbraní se jednalo.
43. Při jednání dne 4. 9. 2023 žalobce a žalovaný setrvali na svých procesních stanoviscích, odkázali na svá písemná podání a shrnuli svou argumentaci, a to v rozsahu vymezeném rozsudkem sp. zn. 7 As 197/2021. Žalobce doplnil, že byl zjištěn pouze jediný případ přenechání zbraně zaměstnankyni žalobce, přičemž správní orgány mohly eventuální další neoprávněné přenechání zbraní zjistit z kontrolovaných prodejních dokladů, k čemuž nedošlo. Žalovaný doplnil, že mohlo dojít také k porušení povinností zbrojře, řízení ovšem bylo vedeno proti žalobci, který spáchal správní delikt dle § 76d odst. 1 písm. s) zákona o zbraních.

Posouzení žaloby soudem

44. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a rovněž ze závazného právního názoru vysloveného v rozsudku sp. zn. 7 As 197/2021.
45. Podle § 39 odst. 1 písm. m) zákona o zbraních *držitel zbrojní licence skupiny A až J je povinen zapisovat údaje o zbraních kategorie A, B nebo C a střelivu do těchto zbraní, na které nemá vydán průkaz zbraně, a černém loveckém prachu, bezdýmném prachu a zápalkách do centrálního registru zbraní.*
46. Podle § 76d odst. 1 písm. l) zákona o zbraních *držitel zbrojní licence skupiny A až J se dopustí správního deliktu tím, že v rozporu s § 39 odst. 1 písm. m) nebo § 73a odst. 8 písm. a) nezapisuje údaje o zbraních kategorie A, B nebo C a střelivu do těchto zbraní, které jsou předmětem činností uvedených v § 2 odst. 2 písm. d), a černém loveckém prachu, bezdýmném prachu a zápalkách do centrálního registru zbraní nebo je zapisuje v rozporu s § 73a.*
47. Podle § 39 odst. 1 písm. q) zákona o zbraních *držitel zbrojní licence skupiny A až J je povinen ohlásit do 10 pracovních dnů příslušnému útvaru policie změnu ráže zbraně nebo opravu zbraně mající za následek změnu kategorie zbraně.*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

48. Podle § 76d odst. 1 písm. q) zákona o zbraních držitel zbrojní licence skupiny A až J se dopustí správního deliktu tím, že neohlásí změnu ráže zbraně nebo opravu zbraně podle § 39 odst. 1 písm. q).
49. Podle § 2 odst. 2 písm. e) zákona o zbraních pro účely tohoto zákona se rozumí přenecháním zbraně nebo střeliva poskytnutí možnosti jiné osobě se zbraní nebo střelivem fakticky nakládat.
50. Podle § 39 odst. 1 písm. b) zákona o zbraních držitel zbrojní licence skupiny A až J je povinen kontrolovat, zda zbraň nebo střelivo nejsou používány k jiným účelům, než které jsou uvedeny ve zbrojní licenci, nebo zda nejsou používány osobami bez zbrojního průkazu příslušné skupiny.
51. Podle § 76d odst. 1 písm. s) zákona o zbraních držitel zbrojní licence skupiny A až J se dopustí správního deliktu tím, že přenechá zbraň nebo střelivo, které je oprávněn držet k plnění úkolů stanovených ve zbrojní licenci, osobě, která není držitelem zbrojního průkazu příslušné skupiny nebo není k držiteli zbrojní licence v pracovním, členském nebo obdobném poměru.
52. Podle § 40 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních zbrojník je povinen vydat zbraň nebo střelivo pouze fyzické osobě, která je u držitele zbrojní licence v pracovním, členském nebo obdobném poměru, a to pouze za předpokladu, že tato fyzická osoba je držitelem zbrojního průkazu příslušné skupiny a zbraň nebo střelivo používá pouze k účelu, který je uveden ve zbrojním průkazu.
53. Podle § 76b odst. 1 písm. a) zákona o zbraních zbrojník nebo osoba uvedená v § 40 odst. 2 se dopustí přestupku tím, že vydá zbraň nebo střelivo v rozporu s § 40 odst. 1 písm. a).
54. Po posouzení věci soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
55. Soud úvodem opakuje, že rozsudek sp. zn. 7 As 197/2021 v bodech 14 až 18 konstatoval nepřezkoumatelnost předchozího rozsudku soudu, a to pokud šlo o posouzení žalobní námitky spočívající v tom, že žalobce neodpovídá za jednání sankcionované dle § 76d odst. 1 písm. s) zákona o zbraních, nýbrž za něj odpovídá jeho zbrojník dle § 76b odst. 1 písm. a) zákona o zbraních.
56. Soud se nejprve vyjádří ke kontrolnímu protokolu. Bod 7 kontrolního protokolu, ve znění dodatku k protokolu ze dne 29. 9. 2016, č. j. PPR-20278-10/ČJ-2016-990450), má následující obsah. [Záhlaví] *Předmět kontroly: Povinnosti zbrojníka; Plnění povinností držitele zbrojní licence dle zákona o zbraních: § 39 odst. 1 písm. b); Porušení povinností: ANO. Stav – V době kontroly bylo zjištěno, že zbrojník přenechal zbraň fyzické osobě slečně [...], která s ní manipulovala a prováděla další její prodej konečnému zákazníkovi viz vypsání záruční list slečnou [...] – příloha č. 5, i když uvedená osoba není držitelem zbrojního průkazu skupiny „D“. Současně zbrojník předložil dohodu o provedení práce – viz příloha č. 6 uzavřenou mezi [žalobcem] a jmenovanou, ačkoli věděl, že jmenovaná je držitelem ZP jen pro skupinu „B“. Byly shledány závady – Uzavřením dohody o provedení práce mezi [žalobcem] a slečnou [...] a umožnění její manipulace se zbraní při jejím prodeji jmenovanou došlo k nesplnění povinnosti uvedené v § 39 odst. 1 písm. b) zbrojního zákona, neboť držitel zbrojní licence je povinen kontrolovat, zda zbraň není používána k jiným účelům, než které jsou uvedeny ve zbrojní licenci, nebo zda není používána osobou bez ZP příslušné skupiny. [Zaměstnankyně žalobce] ovšem byla v době kontroly držitelem zbrojního průkazu č. [...] jen pro skupinu „B“. Předmětné osobně viděl pplk. Ing. Ř. a pplk. JUDr. Š. Prodej zbraně zákazníkovi viz příloha č. 5 protokolu (záruční list) a viz příloha č. 6 protokolu (dohoda o provedení práce).*
57. Dle rubriky kontrolního protokolu byl kontrolovanou osobou žalobce. V nadpisu dotčené části kontrolního protokolu je sloupec označený slovy „Plnění povinností držitele zbrojní
- Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

licence dle zákona o zbraních“. Konkrétní kontrolovaná povinnost je označena „§ 39 odst. 1 písm. b)“, což je odkaz na povinnost žalobce. Pasáž „*Byly shledány závady*“ hovoří výhradně o žalobci a porušení jeho povinností, a to uzavřením dohody o provedení práce s jeho zaměstnankyní. Pominout nelze ani to, že zbrojír byl současně jednatelkou žalobce (viz rubrika kontrolního protokolu), pročez při kontrole vystupoval ve dvojím postavení, což mohlo vést ke zmatení pojmů. Dohodu o provedení práce se svou zaměstnankyní byl přitom povinen předložit žalobce, nikoli jeho zbrojír, i když tak učinil fakticky.

58. Soud proto uzavírá, že navzdory označení záhlaví „povinnosti zbrojíře“ a formulaci „zbrojír přenechal zbraň“ je z celkového kontextu kontrolního protokolu zřejmé, že v daném případě nebyla kontrolujícími osobami učiněna kontrolní zjištění týkající se plnění povinností zbrojíře, nýbrž žalobce.
59. Pokud jde o zodpovězení klíčové otázky, jejíž vypořádání bylo soudu uloženo Nejvyšším správním soudem, tedy zda se předmětného jednání dopustil žalobce, nebo jeho zbrojír, soud nejprve opakuje, že kontrolní protokol a kontrolní zjištění v něm obsažená se týkají žalobce. Rozhodné je z pohledu soudu to, čím přesně byla naplněna skutková podstata správního deliktu dle § 76d odst. 1 písm. s) zákona o zbraních. Již dotčená část předmětného protokolu zmiňuje, že k porušení povinností žalobce došlo uzavřením dohody o provedení práce. Prvostupňové rozhodnutí na str. 21/22 a 23/24 hovoří o povinnostech žalobce a o nedostacích uzavřené dohody o provedení práce, přičemž žalobce spáchal předmětný správní od uzavření této dohody do kontroly. Žalovaný na str. 17 napadeného rozhodnutí uvedl, že zbrojír žádný přestupek nespáchal, neboť bylo posuzováno protiprávní jednání žalobce, přičemž nelze vycházet toliko z označení dotčené části kontrolního protokolu bez přihlédnutí k obsahu. Lze dodat, že pro vymezení a totožnost skutku je rozhodné zahájení řízení, k němuž došlo vydáním příkazu prvostupňového orgánu, a který uvádí, že zbraně zaměstnankyni žalobce přenechal žalobce.
60. Z rozhodnutí správních orgánů tedy plyne, že za podstatné považují uzavření dohody o provedení práce a její existenci. Tuto dohodu mohl se svou zaměstnankyní uzavřít jedinež žalobce, nikoli zbrojír, pročez se musí jednat o správní delikt žalobce. Ten je třeba vnímat tak, že žalobce uzavřením dohody o provedení práce vytvořil podmínky pro to, aby jeho zaměstnankyně v rozporu se zákonem mohla nakládat s konkrétní zbraní, čemuž byly přítomny kontrolující osoby. Není rozhodné, zda tuto zbraň zaměstnankyni fyzicky předal zbrojír, či jí k tomu dal pokyn, nebo vzešla iniciativa k prodeji zbraně ze strany zaměstnankyně žalobce. Rozhodné je poskytnutí možnosti fakticky nakládat se zbraní, tj. vytvoření podmínek pro nakládání s ní, které bylo zaviněno žalobcem. Takto definovaný správní delikt nemohl spáchat zbrojír.
61. Soud pak k otázce, zda mohl žalobce spáchat předmětný správní delikt již samotným uzavřením dohody o provedení práce (resp. páchal ho po dobu od uzavření do kontroly), a to v kontextu zjištěného prodeje konkrétní zbraně, pro stručnost odkazuje níže na body 90 až 93; tam uvedené závěry soudu přitom nebyly důvodem pro zrušení jeho předchozího rozsudku.
62. Lze dodat, že v daném případě mohlo dojít i k pochybení zbrojíře, nevyloučil to ostatně ani žalovaný. Ze shora uvedeného ovšem vyplývá, že bylo posuzováno jednání žalobce. Případné protiprávní jednání zbrojíře nebylo předmětem správního, potažmo soudního řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

63. Výše uvedeným se soud vypořádal se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v rozsudku sp. zn. 7 As 197/2021, nezbyvá tedy než níže zopakovat tu část předchozího rozsudku, která nebyla zrušena.
64. Soud konstatuje, že nové žalobní námitky, které žalobce vznesl při jednání dne 17. 5. 2021 (viz výše body 39 až 42), považuje za opožděné. V souladu se zásadou koncentrace lze žalobní body uplatnit výlučně ve lhůtě pro podání žaloby dle § 72 odst. 1 s. ř. s. (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, č. j. 8 Afs 91/2007-407, ze dne 26. 8. 2013, č. j. 8 As 70/2011-239, či ze dne 31. 8. 2017, č. j. 10 Afs 330/2016-36). Předmětné žalobní body však nebyly v žalobě obsaženy, a to ani ve formě tzv. zárodku, ani se nejedná o rozvinutí některého řádně uplatněného žalobního bodu.
65. Konkrétně, žalobce v žalobě nebrojil proti nejasnosti popisu svých pochybení dle § 76d odst. 1 písm. l) zákona o zbraních v tabulce obsahující 138 kusů zbraní, pouze se bránil tím, že se z jeho strany povětšinou jednalo o chyby v psaní. V případě deliktu dle § 76d odst. 1 písm. q) zákona o zbraních žalobce v žalobě nepoukazoval na to, že v roce 2015 část zbraní (260 kusů) nevlastnil; své vlastnictví zbraní, provedené úpravy na nich a provedené zápisy úprav do CRZ nijak nezpochybňoval (pozn., opožděnost této námitky potvrdil rozsudek sp. zn. 7 As 197/2021 v bodech 26 až 29). Ohledně deliktu dle § 76d odst. 1 písm. s) zákona o zbraních žalobce v žalobě nenamítal opomenuté důkazy, tj. že navrhoval výslech dvou kontrolujících osob, jenž nebyl proveden, popř. že nebyl tento návrh vůbec vypořádán (k posouzení úplnosti skutkových zjištění soudem viz níže). Stejně tak se v žalobě neobjevil argument, že kontrolující osoby měly správnímu deliktu zabránit, který je nadto z hlediska posuzování spáchání deliktu žalobce bezpředmětný.
66. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že se v případě § 76d odst. 1 písm. l) zákona o zbraních jedná o delikt, jehož skutková podstata je naplněna tím, že pachatel nedostojí své evidenční povinnosti. Argumentace žalobce v tom směru, že reálně nehrozilo, že by se nějaká zbraň, nebo její hlavní část mohla fakticky dostat mimo dozor státu, je tudíž lichá. Dotčené ustanovení zákona o zbraních chrání veřejný zájem na tom, aby CRZ obsahoval údaje správné a úplné, přičemž smyslem CRZ je usnadnit možnost kontroly evidence zbraní. Na tom nemůže nic změnit, že žalobce tyto zbraně vedl ve své papírové evidenci. Společenská nebezpečnost daného deliktu je dána již právě nevedením řádné evidence v CRZ.
67. Pro hodnocení nebezpečnosti konkrétního deliktu je tak primárně rozhodné, jaký je rozsah a podoba chyb v zápisech. Soud připomíná, že zbraně jsou velmi nebezpečné předměty, pročež je nutné rigidně trvat na dodržování jejich řádné evidence. Žalobce sice uvádí, že se většinou jednalo o „chyby v psaní“, leč vyskytnou-li se u více než 100 zbraní, pak to rozhodně nelze přehlédnout a nespátřovat v tom správní delikt. Pokud jde o nejzávažnější pochybení – úplnou absenci zápisu, pak lze i jedinou nezapsanou zbraň považovat za nikoli nepatrné porušení zákona, přičemž jich v daném případě bylo sedm. Soud proto uzavírá, že správní orgány vyhodnotily naplnění skutkové podstaty a závažnost deliktu zcela správně.
68. Co se týče žalobní námitky, že žalobce již v odvolání namítal, že 20 zbraní je fyzicky v dispozici ÚOOZ, soud připouští, že se s tím napadené rozhodnutí výslovně nevypořádalo. Žalovaný reagoval až ve vyjádření k žalobě, jak ovšem uvedl Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, a ze dne 13. 10.

2004, č. j. 3 A 51/2003-58, správní orgán nemůže svá pochybení zhojit prostřednictvím vyjádření k žalobě, případně v řízení o kasační stížnosti.

69. Soud se však nedomnívá, že by to zakládalo nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný se na str. 10/11 napadeného rozhodnutí vypořádal s hlavní argumentační linií žalobce, kdy uvedl, v čem spočívá skutková podstata daného deliktu a zdůraznil, že povinnost zapisovat úplné a správné údaje do CRZ má držitel zbrojní licence, tj. žalobce. Soud se domnívá, že tím byla konkludentně vypořádána i námitka žalobce, že některé zbraně nejsou v dispozici žalobce, neboť to ho jeho povinnosti nezbavuje. Ostatně žalobce ani v odvolání, ani v žalobě neodkazoval na jakékoli právní ustanovení, které by jej takové povinnosti zbavovalo, popř. ji přenášelo na třetí osobu (konkrétně ÚOOZ), a ani soud takovou právní normu neshledal. Sám žalobce mimoto tvrdí, že si vedl řádnou papírovou evidenci, nepochybně tak mohl provádět zápis do CRZ i bez fyzické dispozice se zbraněmi (pozn., stížní námitce, že žalobce v rozhodné době nepřechovával dotčených 20 zbraní, rozsudek sp. zn. 7 As 197/2021 v bodech 20 až 25 nepřisvědčil).
70. Dále, soud nemá za to, že prvostupňovému orgánu v případě správního deliktu dle § 76d odst. 1 písm. q) zákona o zbraních uplynula subjektivní roční lhůta dle § 77 odst. 3 zákona o zbraních pro zahájení řízení u zbraní, u nichž k zápisu v CRZ „přestavba na D“ došlo před 17. 1. 2016.
71. Dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2012, č. j. 7 Afs 14/2011-115, se správní orgán dozví o deliktu dnem, kdy soustředí okruh poznatků, informací a důkazních prostředků, z nichž lze na spáchání deliktu usoudit. Dle rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 2. 1995, č. j. 7 A 147/1994-17, je nutno vědomí státního orgánu založit na objektivní skutečnosti, tj. datu, kdy mu došlo oznámení (o přestupku, či jiném správním deliktu) nebo kdy provedl kontrolu apod.
72. K objektivnímu spáchání předmětného deliktu dojde uplynutím desátého dne od zápisu v CRZ (je-li proveden v den úpravy zbraně), přičemž CRZ je veden Policií České republiky. To ovšem neznamená, že by se tímto dnem prvostupňový orgán dozvěděl o jeho spáchání. K tomu dojde až ve chvíli, kdy je zjištěno, že informační povinnost splněna nebyla, což nelze zjistit ze zápisu v CRZ, nýbrž tím, že je ověřeno, zda byla splněna informační povinnost ve vztahu k příslušnému útvaru policie (krajské ředitelství policie). Zjištění, že žalobce nedostal své informační povinnosti, bylo učiněno až v průběhu kontroly zahájené dne 8. 8. 2016, poslední úkon byl učiněn dne 25. 8. 2016, je tak evidentní, že v den zahájení řízení 27. 1. 2017 subjektivní lhůta neuplynula.
73. Ze zákona o zbraních neplyne, že by prvostupňový orgán měl povinnost průběžně sledovat CRZ a pokud v něm zaznamená změnu kategorie zbraně, ihned ověřovat, zda došlo ke splnění informační povinnosti § 39 odst. 1 písm. q) zákona o zbraních. Naopak se jeví jako rozumné a v souladu s principem hospodárnosti, pokud jsou konány pravidelné kontroly u držitelů zbrojních licencí, kdy je komplexně prověřováno plnění jejich povinností. Lze dodat, že § 77 odst. 3 zákona o zbraních obsahuje též objektivní (od spáchání) tříletou lhůtu pro zahájení řízení, která vede správní orgán k tomu, aby dbal na řádné plnění svých kontrolních kompetencí, a která byla rovněž dodržena.
74. Konstrukci žalobce, že uplynutím desátého dne od vložení údaje o změně kategorie zbraně do CRZ se správní orgány dozvědely o spáchání správního deliktu, je proto třeba odmítnout.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

75. Soud nemá ani za to, že by nedošlo k řádnému zahájení řízení o správním deliktu dle § 76d odst. 1 písm. q) zákona o zbraních. Soud nepopírá, že kontrolní protokol a příkaz prvostupňové orgánu obsahují jiný počet zbraní než prvostupňové rozhodnutí (529 oproti 514) a neobsahují specifikaci těchto zbraní. Leč příkaz prvostupňové orgánu byl zrušen podáním odporu žalobce, čímž se z něj stal úkon zahajující řízení.
76. Soud jej tedy hodnotí pouze z hlediska toho, zda byla zachována totožnost skutku. Tu nelze vnímat absolutně, dle usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2002, sp. zn. II. ÚS 143/02, bude mj. dána také tehdy „*je-li jednání nebo následek (případně obojí) shodné alespoň částečně, za předpokladu, že bude dána shoda v podstatných okolnostech, jimiž se rozumí zejména skutkové okolnosti charakterizující jednání nebo následek z hlediska právní kvalifikace*“.
77. Příkaz prvostupňového orgánu obsahuje právní kvalifikaci daného správního deliktu, počet dotčených zbraní a to, že šlo o úpravu zbraní vedoucí ke změně jejich kategorie z C na D. Právní kvalifikace se v průběhu správního řízení nezměnila, počet zbraní se nevýznamně snížil a před vydáním rozhodnutí byl žalobci znám jak přesný počet zbraní, tak jejich označení, neboť žalobce obdržel přílohu č. 10, která byla součástí oznámení o ukončení shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí.
78. Soud proto dospěl k závěru, že totožnost skutku od zahájení řízení do vydání rozhodnutí byla zachována, přičemž skutek byl v průběhu řízení dostatečně upřesněn, což bylo žalobci známo a měl možnost na to reagovat, pročez byla zachována jeho procesní práva.
79. Nelze přitom souhlasit s tezí žalobce, že neexistuje souvztažnost mezi přílohou č. 10 a prvostupňovým rozhodnutím, resp. seznamem zbraní tam obsaženým. Oznámení o ukončení shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí, které danou přílohu uvozuje, obsahuje zcela jasné vyjádření, že se příloha vztahuje k dotčenému deliktu, že byl počet zbraní snížen z 529 na 514 a že jejich výčet je právě v této příloze (ke každé jednotlivé zbraní je uveden printscreen z CRZ). Je tak zřejmé, že výčet zbraní uvedený v prvostupňovém rozhodnutí odpovídá identifikaci zbraní v příloze č. 10.
80. Irelevantní je námitka žalobce, že neprováděl „opravu“ zbraně. Z obou rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že je mu za vinu kladena změna ráže zbraní mající za následek změnu kategorie zbraně (viz str. 4 prvostupňového rozhodnutí: „[b]ylo zjištěno, že účastník řízení provedl úpravu ráže 514 kusů zbraní“), slovo oprava se ve výroku či v odůvodnění objevuje toliko z důvodu citace zákonného ustanovení.
81. Pokud jde o otázku změny ráže, soud dává za pravdu žalovanému. Pojem „ráže“ nelze v daném případě chápat jen ve smyslu „vnitřní průměr hlavně zbraní“. Náboj Flobert a náboj .22 LR používají totožný vývrt hlavně, leč jinak se zásadně odlišují, o čemž svědčí právě skutečnost, že zbraně používající náboje Flobert v rozhodné době spadaly do kategorie D (ostatní zbraně), zatímco zbraně používající náboje .22 LR spadaly do kategorie C (zbraně podléhající ohlášení).
82. Primárním smyslem § 39 odst. 1 písm. q) zákona o zbraních je přitom dle názoru soudu to, aby bylo příslušnému útvaru policie známo, že u určité zbraně došlo ke změně její kategorie v důsledku její technické úpravy. Soud se tudíž přiklonil k výkladu žalovaného (str. 14/15 napadeného rozhodnutí), který s odkazem na normu ČSN 39 5002-1 – Civilní zbraně a střelivo, Všeobecné termíny a definice, bod 2.1.2.2 dovodil, že ráže je mj. dána technickým popisem použitelného náboje, nikoli jen použitelným vývrtem hlavně. Pokud

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

by do žalobcem upravených zbraní bylo možné nadále vložit náboj .22 LR, nedošlo by ani ke změně kategorie zbraně.

83. Soud nemůže přijmout tezi žalobce, že povinnost dle § 39 odst. 1 písm. q) zákona o zbraních splnil zapsáním údajů do CRZ dle § 39 odst. 1 písm. m) zákona o zbraních. Tyto povinnosti nelze zaměňovat, což vyplývá z dikce zákona o zbraních – každá z nich je definována samostatně a z ničeho nevyplývá, že by splněním jedné z nich byla splněna i druhá. Zákonodárce neprojevil vůli vypustit povinnost dle písm. q) poté, co zavedl CRZ a povinnost dle písm. m), protože je třeba na splnění prve zmíněné povinnosti trvat. Nelze odhlédnout ani od toho, že se v případě CRZ zapisují veškeré údaje, zatímco ohlášení změny kategorie zbraně je povinností zvláštní, poněvadž je nutné tuto z povahy věci závažnou skutečnost hlásit nad rámce povinností týkajících se CRZ. To, že správce CRZ neprovedl výmaz dotčených zbraní po změně kategorie na D, není relevantní, neboť žalobci to není kladeno za vinu. Žalovaný vycházel z údajů v CRZ pouze v tom směru, že z nich zjistil, že nedošlo k oznámení dle § 39 odst. 1 písm. q) zákona o zbraních.
84. Ohledně správního deliktu dle § 76d odst. 1 písm. s) zákona o zbraních se soud zabýval tím, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí je konstatováno porušení povinností dle § 38 odst. 1 písm. b), § 38 odst. 2 písm. b) a § 38 odst. 3 zákona o zbraních. Soud má za to, že žalovaný se s touto odvolací námitkou vypořádal na str. 16 napadeného rozhodnutí, kdy jí přisvědčil (aniž by ovšem usoudil na nezákonnost prvostupňového rozhodnutí). Žalovaný uvedl, že delikt dle § 76d odst. 1 písm. s) zákona o zbraních neodkazuje na další ustanovení tohoto zákona, tudíž naplnění skutkové podstaty není navázáno na explicitní porušení nějaké jiné povinnosti dle tohoto zákona. Soud se s tímto ztotožňuje a dodává, že zmíněná tři ustanovení přímo nehovoří o povinnostech držitele zbrojní licence, když stanoví jeho oprávnění přenechávat zbraně zaměstnancům, držitelům zbrojního průkazu skupiny D. Tuto část výroku lze tedy pokládat za výčet situací, kdy by při splnění zákonných podmínek (které však splněny nebyly) byl žalobce oprávněn přenechat zbraň své zaměstnankyni a nedošlo by ke spáchání správního deliktu, přičemž byla zjevně uvedena proto, že tím prvostupňový orgán demonstroval vykročení z tohoto oprávnění.
85. Soud proto považuje námitku žalobce za bezpředmětnou, prvostupňový orgán neměl v úmyslu žalobci přičíst co největší počet porušení zákona – jednalo se o jediný správní delikt, což je z výroku a odůvodnění zřejmé. Prvostupňový orgán pouze nadbytečně uvedl ustanovení zákona, která by vedla k neexistenci daného deliktu, což lze považovat za argument *a contrario* (oprávnění bylo překročeno, protože došlo ke spáchání deliktu). Soud nemá za to, že tato formulační vada zakládá nezákonnost rozhodnutí.
86. Pokud jde o otázku faktického nakládání zbraní zaměstnankyní žalobce, soud nejprve ve shodě s žalovaným podotýká, že z dikce § 2 odst. 2 písm. e) zákona o zbraních nevyplývá, že by se faktickým nakládáním se zbraní mínilo výhradně nakládání fyzické, tj. že by osoba musela držet zbraň ve svých rukou a manipulovat s ní. Soud nemůže vejít na nepříjemně restriktivní výklad pojmu „prodej“, kdy se žalobce domnívá, že je jím jen fyzické předání zboží zákazníkovi.
87. Prodej v sobě zahrnuje celý proces, včetně zákonného poučení zákazníka a vyplnění záručního listu. Jestliže je pak na vyplněném záručním listu uvedeno, že kupující byl seznámen s technickým stavem zbraně, se zásadami bezpečné manipulace a údržby zbraně a byla mu předvedena rozborka a sborka zbraně, a za žalobce je podepsána jeho zaměstnankyně, pak nelze než uzavřít, že právě tato zaměstnankyně žalobce nakládala

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

s dotčenou zbraní tím, že ji prodávala. Pokud žalobce tvrdil, že není jisté, kdo vůči zákazníkovi učinil poučovací úkony, přičemž zaměstnankyně žalobce měla jen formálně vyplnit záruční list, pak soud zdůrazňuje, že z dotčeného záručního listu (příloha č. 5) nevyplývá, že by se prodeje za žalobce účastnila i jiná osoba.

88. Tvrzení žalobce proto soud pokládá za nevěrohodné. V případě, že by poučovací úkony vůči zákazníkovi činila jiná osoba, lze po žalobci důvodně požadovat, aby taková skutečnost byla zaznamenána na záručním listu. Jinak totiž nelze ověřit, že tato osoba měla příslušný zbrojní průkaz. Lze dodat, že dle názoru soudu by příslušný zbrojní průkaz musela mít i osoba, která by prováděla čistě jen administrativní vyplnění záručního listu (což prokázáno nebylo) bez poučovacích úkonů, jelikož se stále jedná o prodej zbraně, tj. nakládání s ní. Ani žalobcem tvrzená přítomnost zbrojře v provozovně na věci nic nemění, jeho angažování na prodeji předmětné zbraně ze záručního listu nevyplývá.
89. Nakládání se zbraní zaměstnankyní žalobce bylo dle soudu prokázáno. Kontrolní protokol uvádí, že nakládání se zbraní osobně viděly dvě kontrolující osoby, doplněná verze kontrolního protokolu přímo odkazuje na přílohu č. 5, tedy záruční list svědčící o prodeji zbraně zaměstnankyní žalobce. Také str. 22 prvostupňového rozhodnutí uvádí, že „[m]anipulaci [zaměstnankyně žalobkyně] se zbraněmi byli přítomni pracovníci Policejního prezidia ČR během prováděné kontroly. Toto jednání je zadokumentováno v příloze č. 5 protokolu o kontrole [...]“. Soud tak nemá žádné pochyby o jakou zbraň a jakou manipulaci s ní se jednalo; na str. 16 napadeného rozhodnutí je pak zbraň označena typem a výrobním číslem.
90. Stran otázky, zda ke spáchání deliktu došlo již uzavřením dohody o provedení práce, soud předně podotýká, že správní delikt je sice definovaný jako „přenechání zbraně“, leč toto přenechání je v § 2 odst. 2 písm. e) zákona o zbraních specifikováno jako „poskytnutí možnosti“ se zbraní fakticky nakládat. Poskytnutí možnosti znamená, že jsou vytvořeny podmínky pro nakládání se zbraní, nemusí tedy dokonce ani dojít k faktickému nakládání se zbraní, postačuje možnost takového jednání.
91. Samotná dohoda o provedení práce nemusí obsahovat zákaz zaměstnanci, aby nakládal se zbraněmi, zákon takovou obligatorní náležitost smlouvy nestanoví, což připouští i napadené rozhodnutí. Na druhou stranu, jde-li o zaměstnání v obchodě se zbraněmi, pak se taková klauzule jeví jako nanejvýš vhodná, zvláště tvrdí-li žalobce, že se zde prodává i jiné zboží (a různí zaměstnanci by proto měli mít jasné vymezená oprávnění a úkoly). Z dohody o provedení práce přitom nevyplývá, že by zaměstnankyně žalobce měla prodávat nějaké konkrétní zboží. Dílčí závěr soudu je takový, že z obsahu dohody o provedení práce nelze samo o sobě dovodit naplnění skutkové podstaty daného správní deliktu, ovšem ani ho nevyvrací, jedná se tedy o jeden z důkazů.
92. Pokud bylo následně při kontrole zjištěno, že zaměstnankyně žalobce nakládala se zbraní, vrhá to na dohodu o provedení práce jiné světlo, poněvadž bylo *ex post* prokázáno, že zaměstnankyně žalobce v rámci své práce prodavačky nakládala se zbraněmi; k tomuto zjištění postačuje i nakládání s jedinou zbraní.
93. Za výše uvedených okolností nutno dospět k závěru, který zaujaly správní orgány – pokud žalobce najal zaměstnankyni, která měla prokázanou možnost nakládat se zbraněmi, aniž by tomu dostatečně účinně bránil (jasným zákazem v dohodě o provedení práce, prokázáním o proškolení apod.), pak již pouhým uzavřením dohody o provedení práce poskytl možnost nakládat se zbraněmi.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

94. Závěrem, soud neshledal nepřiměřenost výše pokuty ani splnění podmínek pro moderaci sankce. Stanovení výše pokuty je věcí správního uvážení žalovaného, které podléhá přezkumu ze strany správních soudů pouze v tom směru, zda žalovaný správní uvážení nezneužil či zda je nepřekročil (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42). Smyslem a účelem moderace (§ 78 odst. 2 s. ř. s.) není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23).
95. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 40 000 Kč, tj. 4 % maximální sazby [dle § 76 odst. 10 písm. a) zákona o zbraních činí 1 000 000 Kč]. Výši pokuty nelze považovat za nepřiměřenou ani v absolutní výši, ani relativně v poměru k horní sazbě, naopak lze hovořit o pokutě spíše nízké. Správní orgány výši pokuty dostatečně odůvodnily (str. 22-24 prvostupňového rozhodnutí, str. 19-21 napadeného rozhodnutí). Žalobce v žalobě výslovně zpochybňoval závažnost deliktu dle § 76d odst. 1 písm. l) zákona o zbraních, k čemuž se soud vyjádřil výše. Soud rovněž výše vyvrátil, že by se v případě deliktu dle § 76d odst. 1 písm. s) zákona o zbraních prvostupňový orgán snažil žalobci přiřknout větší počet porušení zákona; jednalo se o jediný správní delikt. Stručně řečeno, chybné údaje v CRZ byly uvedeny u značného počtu zbraní a u několika zbraní absentoval zápis zcela, což je nejzávažnější porušení evidenční povinnosti. Nebezpečnost jednání tedy nebyla marginální, nadto žalobce spáchal další dva správní delikty. Sankce tak není zjevně nepřiměřená (pozn., také rozsudek sp. zn. 7 As 197/2021 v bodu 30 shledal sankci přiměřenou, resp. nízkou), ani nejsou dány důvody pro její moderaci.

Závěr

96. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
97. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Kasační stížnost proti tomuto rozhodnutí je nepřípustná dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., jelikož soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Kasační stížnost lze podat ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 4. září 2023

Ladislav Hejtmánek v. r.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.